

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Praesertim Augustini, Et Thomae Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Sacramentis In Genere Et Specie - Libros Octo Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput 50. Probatur tertiò ex similitudine arboris, de qua ibidem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73212](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73212)

emendatione non sufficeret ad debitam pœnitentiam. Igitur pœnitentia ipsorum censenda non est vera & iustificans; sed vel falsa, vel insufficientis.

CAPUT XLIX.

Probat̃ur secundo ex aliis verbis Saluatoris ibidem: Non omnis qui dicit mihi, Domine, Domine, &c.

831 **A**liud ex eodem Evangelio argumentum sic formari potest: Veritate teste ibidem, non omnis qui dicit mihi, Domine, Domine, intrabit in regnum cœlorum. Ergo non omnis qui Christo dicit, Domine, Domine, verè atque pleno corde hoc dicit, verèque atque ex pleno corde subicit se domino ipsius. Nec credere debemus, Christum verè ac plenè dominari omni homini, Christo oretendus dicenti, Domine, Domine, etiam ubi ratio manifesta non apparet in contrarium. Aliis credere deberemus, omnem hominem, hoc oretendus dicentem, salvari, ubi non est evidentia contrarii. Cùm certò salvandi sint omnes, quibus Christus verè ac plenè dominatur.

832 Tametsi igitur omnis, cui Christus verè ac plenè dominatur, certissimè intraturus sit in regnum cœlorum; non omnis tamen oretendus ipsi dicens, Domine, Domine, domino ipsius verè ac plenè se subicit; nec hoc credere debemus. Similiter ergo, tametsi omnis qui verè & plenè de peccatis commissis pœnitet, certissimè gratiam consequatur; non omnis tamen qui dicit oretendus, pœnitet me, verè & plenè de iis pœnitet; nec hoc credere debemus.

833 Sed sicut ille est credendus verè ac plenè subiectus domino Christi, qui sic dicit, Domine, Domine, ut faciat voluntatem Patris ipsius, qui in cœlis est. Sic ille credendus est verè & plenè pœnitens, qui sic dicit, pœnitet me, ut faciat voluntatem Patris cœlestis, quæ est ut faciamus fructus dignos pœnitentiæ, Luc. 3. & impleamus illud Isa. 1. *Quiescite agere perverse, discite bene facere.* Audiatur hoc & faciat quisquis verè vult pœnitere, & per pœnitentiam iustificari. *Non enim auditores legis iusti sunt apud Deum; sed factores legis iustificabuntur.* Rom. 2.

CAPUT L.

Probat̃ur tertio ex similitudine arboris, de qua ibidem.

834 **R**edeamus ad similitudinem arboris. quæ Christus utitur in illo Evangelio. Ex ea sic denud argumentor: arbor ex fructibus malis cognoscitur esse mala: ergo voluntas ex operibus malis cognoscitur esse mala. Sed voluntas mala tamdiu cœnietur vivere in peccatore, quamdiu ex ipsa prodeunt solita opera mala; sicut arbor mala tamdiu cœnietur vivere in radice, quamdiu ex ipsa prodeunt soliti fructus mali. Quamdiu ergo peccator non mutat mores de malis in bonos, nec vitam emendat, tamdiu cœnietur in ipso vivere voluntas mala. Et sicut arbor tamdiu non cœnietur mutata de mala in bonam, quamdiu producit fructus malos; nec cœnietur mutata de mala in plenè bonam per solam productionem foliorum bonorum, sed per solam productionem fructuum bonorum; sic voluntas tamdiu non cœnietur mutata de mala in bonam, quamdiu producit opera mala; nec cœnietur mutata de mala in plenè bonam per solam productionem foliorum bonorum, quæ sunt verba confessionis, lachrymæ momentanea, gemitus steriles, promissa bona absque effectu; sed per solam productionem illorum operum bonorum, quæ Scriptura vocat fructus dignos pœnitentiæ.

Denique sicut arbor tamdiu cœnietur sterilis & infœcunda, quamdiu fructum non producit in tempore suo; sic voluntas se emendandi, Deoque satisfaciendi, in peccatore, tamdiu cœnietur sterilis & infœcunda, seu inefficax, quamdiu non producit effectum in tempore suo. Et ita totam Venerabilium Patrum auctoritatem censuisse, laudatamque Evangelium intellexisse, contabit ex dicendis.

CAPUT LI.

Probat̃ur quarto ex plerisque aliis comparationibus, parabolisque, tam ex Matth. 7. quam ex Luc. 8. desumptis, ex quibus vera pœnitentia à falsa, plenæque à non plena discernitur.

835 **N**ihil rationabilius dici potest, quàm tale esse discrimen debite & indebite pœnitentis, quale est discrimen debite & indebite semen cœlestis recipientis. Tale item discrimen veri pœnitentis à ficto, quale veri sapientis à stulto. Cùm verus pœnitens viro sapienti merito comparetur, & fictus stulto; debiteque pœnitens, debite recipiat verbum Dei; quod indebite pœnitens indebite recipit; fructus denique præcipuus cœlestis illius seminis sit pœnitentis fructus. Sicut ergo Christus virum sapientem à stulto in Evangelio discernit per hoc quod sapiens solidum & stabile ædificium jaciatur, quod ad statum contrariorum ventorum facile non cadit; stultus e contra faciat ædificium infirmum & instabile, quod ad statum ventorum contrariorum facile concidit: sic verum pœnitentem à ficto, vel indebite pœnitente discernendum insinuat, per hoc quod verè debiteque pœnitentis pœnitentia ædificata sit supra petram fortis atque efficacis voluntatis, quæ ad statum contrariorum ventorum seu tentationum facile non concidit; ficti verò vel indebite pœnitentis pœnitentia ædificata sit super arenam infirmæ & inefficacis voluntatis, quæ ad statum contrariorum tentationum facile concidit. *Omnis ergo qui audit verba mea hæc, & facit ea (ait Christus Matth. 7.) assimilabitur viro sapienti, qui ædificavit domum suam supra petram: & descendit pluvia, & venerunt flumina, & flaverunt venti, & irruerunt in domum illam, & non cecidit: fundata enim erat super firmam petram. Et omnis qui audit verba mea hæc, & non facit ea, similis erit viro stulto, qui ædificavit domum suam super arenam: & descendit pluvia, & venerunt flumina, & flaverunt venti, & irruerunt in domum illam, & cecidit, & fuit ruina illius magna.* Veri & falsi, seu debite & indebite pœnitentis imaginem Christus hinc delineandam indigitavit. Verus enim pœnitens audit verbum Dei, & facit. Falsus, seu indebite pœnitens, audit, sed non facit. Prior ergo (teste Veritate) similis est viro sapienti, ædificanti solidum ædificium supra petram; posterior similis stulto, ædificanti super arenam. Quia pœnitentia ipsius ædificata non est supra petram voluntatis fortis & efficacis, sicut pœnitentia prioris; sed super arenam voluntatis languidæ, imbecillæ & inefficacis. Non mirum proinde si ædificium istud facile collabatur, statim atque ingruunt pluvia, flumina, venti tentationum, libidinum, cupiditatum, passionum; à quibus citò & facile non deiecitur pœnitentia ædificata super petram plenæ efficacisque voluntatis. Quam idè Apollolus 2. Cor. 7. *pœnitentiam stabilem* appellat.

836 Simile discrimen inter veram & falsam, debitamque & indebitam pœnitentiam, Christus insinuat per parabolam seminis, diversitatemque subiecit illud recipientis. Impetata quippe cœlestis pœnitentia haud dubitè est verbum Dei, de quo Christus Luc. 8. *Semen est verbum Dei. Exiit*